

(S.1) "Bizi İnkâr Ediyorlar..."

Bir ay kadar evvel Türkiye Burjuvazisinin dalkavukluğu vazifesini gören Türkiye gazetelerinin bir ikisinde Türkiye'da amele sınıfının varlığı, yokluğu hakkında iki üç makale çıktı. İntişar eden makaleler, Türkiye'da amele sınıfının yokluğunu isbata mâtuf makalelerdi.

Amele sınıfının menfaati; burjuva rejimi ve içtimaiî kuruluşu dahilinde her zaman her yerde sınıfların mevcut olduğunu, bunların yekdiğeriyle hal-i mücadelede bulunduğunu gösterir. Burjuvazi bunun aksini yapar. O; bilhassa bu can alıcı noktanın üzerinden atlar. Ona esrarlı bir perde çeker. (s.2) Ameleye onun bir sınıf olduğunu asla göstermek istemez. Amele sınıfını inkâr için mevcut cemiyette sınıfların yok olduğunu iddia eder. Güneş kadar açık hakikatı örtbas etmek için bin dereden su getirir. Üzerine zehirli çiçeklerini saçar. Bu uğurda hiçbir riya ve sahtekârlıktan çekinmez.

İşte Türk burjuvazisinin kuklalığını yapan Türk gazetelerinde intişar eden makaleler de aynı meal ve mahiyette idi. Türkiye burjuvazisi kürenin her yerinde olduğu gibi, menfaat ve gaye itibarıyla yekdiğeri ne zit ve hal-i mücadelede olan Türkiye'daki sınıfları inkâr ediyor. Hatta varlıklarına ait ses çıkarılmasını istemiyor. Burjuvazi bugün Türkiye'da fakir ve zengin, amele ve patronun mevcut bulunmadığını "halk" mefhumu gibi eski ve yıkık bir çatının altına sokuyor. Aynı hak ve (s.3) menfaate malik olmayan amele ile patronu müsavi göstermek için "milliyet" bayrağını çekiyor. Emtia iktisadiyatının iki yekdiğeri ne zit ayrılığı ihtiva eden "halkı" aynı hak, hürriyet ve müsaadeta sahip insanlar diyor. Bunu isbat için Türkiye'daki... fabrikalarda çalışan amelelerin.... ol-

duğunu, inkişaf etmediğini ileri sürüyor. Ecnebi-Türk kumpanyalarının, fabrika ve müesseselerinin ameliyi istismar etmelerini saklamak için, amele sınıfını, yoksul kitleleri, onların kurtuluş mücadelelerinde pişarlık vazifesini gören Kommünist fırkasını ve amele birliklerini red ve inkâr ediyor.

Kommünist fırkasının ameleye neşrettiği beyanname münasebetiyle, Türk burjuvasinin uşaklığı vazifesini gören gazeteler: "Türkiye'da zengin ve fakir, patron ve amele yoktur." diye bağırmaya başladılar. (S.4) "Türk milleti kommünist olmaz, Kommünist fırkasının arkasından yürümez." gibi telâşeli telâşeli yaygaralar kopardılar. Buna mukabil aynı matbuat Türk burjuvazisinin amele sınıfını ezen hükümet cihazının Amele Teali Cemiyetini kapatmasına, heyeti idaresini hapse tıkamasına, Kommünistlere polis müdüriyetinde görülmedik işkenceler yapmasına ses çıkarmıyorlar. Bu hususta gazeteler bir kelime yazmıyorlar. Hükümetin Sultan Hamit devrinden daha beter, amele sınıfına karşı kullandığı tedhiş siyasetine sükküla mukabele ediyorlar.

Burjuvazi; amele sınıfının kör, cahil, şuursuz olarak kalmasını, sınıf benliğine sahip olmamasını ister. Bu işi vekayii tahrif etmekle, kendi zehirli mefkûrelerini amele sınıfına binbir çeşit vasıtalarla aşılama ve yahut hadisata karşı ses çıkarmamakla yapar. Bugün Türk burjuvazisi, (S.5) onun hükümet ve matbuatı da aynı işi görüyor.

Türk burjuvazisi eğer, Türkiye'da amele sınıfının mevcut bulunduğunu, onun menfaat ve gayesinin büsbütün ayrı olduğunu ilân edecek olursa: amele nin bir çok haklarını tanımak mecburiyetinde kalır. Meselâ, böyle bir şeyi kabul edecek olursa, amele hürriyeti matbuat, hürriyeti kalâm, serbest miting, serbest içtima, serbest birlik, açık kommünist fırkası,

mürtecilerin hukukunu tahdit ve amelenin iştirakini temin eden bir dereceli intihap, amele kadına aynı siyasî ve iktisadî hak ilh... gibi bir sürü metalibâtı tanıması, kabul etmesi lâzım gelir.

Halbuki bu iş Türk burjuvazisinin işine hiç gelmez. O, suyu ta baştan kesiyor. Bir taraftan amele sınıfının varlığını inkâr, diğer taraftan ona yapılan haksızlıklarını, amele sınıfından saklıyor. Fakat Türk burjuvazisi bilmelidir ki; (S.6) Bugünkü Türkiye'nin iktisadî-siyasî dinamik mihrerini, temel taşıını teşkil eden biziz. Amele sınıfı varız ve olacağız. Olmak ve mevcudiyetimizi isbat için çarpışacağız. Cihan proletaryasının mücadeleci bir parçası olduğumuzu sınıf şuurumuzla; sınıf teşkilatlarımızla, sınıf mücadelemizi sevk ve idarede alî siyasî piştar-ı mübaremiz olan Kommünist fırkamızla gösteriyor ve göstereceğiz.

Sınıf varlığımızı iktisadî, siyasî ve ilmî bir surette izah ve isbat etmeyi diğer bir bahse bırakıyoruz.

—o—

İnkılâp ve burjuvazi: Sultanlık ve emperyalizmden istismar sandalyasının siyasî mevkiini alıncıya kadar amelenin yüzüne bakar ve yapmacıktan güler. İstismar tahtına hâkim olunduktan sonra ameleye zindan ve dar ağaçları hazırlar!

(S.7) İnkılâp ve Türk Burjuvazisi

Türk burjuvazisi ve onun icra yasıtası hükümet dün inkılâpçı idi. Bugün aksi inkılâpçındır.

Bunun iki vasfını yekdiğerinden ayırabilmek için gayet kısa bir surette mazîsinin tahliliyle bugünkü vaziyeti tesbit etmek kâfidir.

Türkiye burjuvazisinin menfaatleri padişahlık devrinin rejimiyle taban tabana zıt geldiği günlerde kendi menafiini müdafaa edici bir rejim, bir sistem kurabilmek için Sultanın hükümeti ile mücadeleye girişti. Uzun süren bu mücadele seyri, en nihayet Anadolu'da yeniden kuvvet bulan burjuva harekâtı, emperyalizm ile birleşerek karşısına çıkan sultan hükümetini ve emperyalistleri Türkiye'dan (S.8) koğması bü-

tün Türkiye'da hâkimiyetini kurmasıyle neticelendi. Şüphesiz ki, burjuvazinin emperyalistlerle ve sultan hükümetiyle mücadelesine Türk proletaryası da dışı ile tırnağı ile çalışarak yardım etti. Çünkü sultan hükümetiyle burjuvazinin mücadelesi ileri hareketti. Burjuvazi, kendi menfaatine uygun bir nizam-ı içtimai kurarken, diğer taraftan sultanlığın bekayası olan tekkeler, mütegalibeler vesaireyi kökünden silip süpürmek isterken, şiarı şöyle idi.

"Sultan hükümetinin, halkın üzerine musallat ettiği bu köhnemiş tekkelerin, köylünün sırtından geçen mütegalibelerin parçalanıp yıkılmaması lâzımdır." diyordu.

1923 İzmir iktisat kongresinde böyle inkılâpçı şiarlarıyla meydana çıkan burjuvazi, o günkü entrikalarını çevirmek için (S.9) işçi kitlesine de bir çok vaatlerde bulunarak inkılâpçılığını ilân etmişti. Burjuvazinin tam ve en keskin inkılâpçı olduğu anlar, bu zamanlardır. Hakikaten burjuvazi bu cezrî hareketleriyle sultan hükümetini ve ondan arta kalan usüllerin bir çoğunu yıktı, parçaladı. Tamamiyle kendi menfaatine uygun bir rejim ve bir sistem kurdu. Hâkimiyetini ilân etti. İşte burjuvazi buraya kadar inkılâpçı rolünü oynadı. Bundan sonra ne görüyoruz! Bundan sonra burjuvazi memleket dahilinde kendi menfaati ile taban tabana zıt olan işçi sınıfının ileriye doğru yürüyen harekâtıyla karşılaşılıyor. Fakat, burjuvazinin menfaati bugünkü kurulmuş sistem ile tetabuk ettiği için o, artık burnundan ilerisini görmüyor. Nasıl sultan hükümeti, kendi menafii ile... nayan bir usülün müdafaası yolunda yuvarlanıp gitti ise, bugün yepyeni bir nizam-ı içtimaiye doğru koşan hareketin karşısında burjuvazi de aynı ölüme mahkûmdur.

İzmir iktisat kongresinde o gün için bir takım (s.10) vaatlerle işçiyi okşayan burjuvazi bugün o vaatlerini olduğu gibi geri almış bulunuyor. Burjuvazi hâkimiyetini kuralı altı sene oldu. Bu hakimiyetin temininde kendinden fazla rol oynayan işçiye; patronlara karşı kendisini müdafaa edeceği en basit hak olan, kanununu bile çıkarmamıştır. Bu kanunsuz, nizamsız burjuva rejiminin hâkim olduğu memlekette ah-tapotlar gibi yapışıp kanını emen patronlara karşı işçinin meydana getirdiği teşkilâtları hükümet, uşağı olduğu burjuvazinin hesabına hemen kapattı. İşçilerin ileri gelen rehberlerini bir aydan beri Polis Müdiriyetinde çeşit çeşit işkencelerle inliyor. Fakat biz işçiler, bunları tarihin seyrinde tabii buluyoruz. Dün, Sultan hükümetinin karşısında burjuvazinin bugünkü hükümeti idam kararları ile tehdit edilirken o tarihi vazifesini yapmaktan bir an geri kalmamış, nasıl (S.11) inkılâbını tahakkuk ettirmişse, işçi sınıfı da bu tehditlere kulak asmadan rehber kadrolarını günden güne takviye ediyor, saflarını sıklaştırıyor, tarihin emrettiği zaruri yoldan durmadan yürüyor.

Biz, işçilerin şiarı şudur:

Dün inkılâpçı olan burjuvazi bugün aksi inkılâpçı, onun hükümeti ise mürtecidir.

Hiçbir zaman sükûnet göstermeden yürüyen içtimai

hayat, bugünkü terörün sedlerini pamuk ipliği gibi koparacak, bir çöp gibi kıracaktır.

Zindanlar dar ağaçları işçinin kurtuluş yoluna sed çekemez. Güneş üfürmekle söndürülemez.

(S.12) İş Ücretinden Vergi Verilmez

Bugün Türkiye'de hayat pahalılığı her memleketten yüzde 15 ilâ 20 nisbetinde yüksektir. Maişet, bilhassa ameleye, fakir ve yoksul kitlelerin zaruri ihtiyaç vasıtaları, elbise, gıda, mesken ilh. ateş pahasıdır. Buna mukabil, amelelere işçiye verilen iş ücretleri amelenin iş kuvvetini asgari derecede olsun yeniden tekrar en istihsal ettirecek seviyede değildir. Şen'i iş ücretleri [amelenin idame-i mevcudiyetine lâzım olan eşya] nisbet-i hendesi, yani 2-4-8-16 ilâh. halinde pahalılaştığı halde, amelenin kuruluş hesabıyla aldığı para, nisbet-i adedi: 1-2-3 ilâh şeklinde ancak bir iki adım atmıştır. İş günü, emek ücretlerinin tamamen aksidir. 12, 14 hatta 16 saat işgünü olan istihsal şubeleri vardır. (S.13) İşgününün en uzun, iş ücretinin en az olduğu memleketlerden biri de Türkiye'dir.

Eserlerini Türk burjuvazisinin banknotlarına yazan âlimler, iktisatçılar bunu [halkın fakir olmasında, umumi ve millî harpler dolayısıyla Türkiye iktisadiyatının bir sürü buhranlar geçirmesinde] gösteriyorlar. Vakıta Türkiye iktisadiyatı bu devrelerde birçok buhranlar geçirdi, fakat bu buhranlardan mutazarır olanlar gene Türkiye'nin ameleleri, fakir ve yoksul kitleleri, köylüleri oldu. Bu buhranlar esnasında kudurmuşcasına inkişaf halinde olan millî burjuvazi en seri ve en büyük istifadeyi temin etti. Keseleri kasalara, kasaları bankalara doldurup boşaltan bir avuç Türk sermayedarları memlekette sermayenin "temerküz" ve "teraküm" seyrinde temin kuvvetini dolgun bir fiyata sattırarak kuvvetli birliklere, teşkilâtlara, iş borsalarına mâlik olmayan işçilere ölmeyecek kadar (S.14) yevmiye veriyor. En ağır şerait tahtında fabrikaların dört duvarı arasında istediği kadar çalıştırıyor. Memleketin müstahsil kuvvetini ve kahir ekseriyetini teşkil eden amelelerin yarattıkları fazla kıymetin üstüne çömelene, hergün daha ziyade zenginleşen burjuvazi göz boyamak ve amelenin en mübhem haklarını yutmak için sefalet içinde kalmış, amele ve fakir köylülerle sefalet âlemleriyle zenginleri, patronları birbirine karıştırıyor. Buna da memleket ve halk fakir olduğundan iş ücretleri düşkündür, diyor.

Fakat bu vaziyet dahilinde bizi alâkadar eden mesele, en ağır şeriat tahtında en az iş ücretiyle çalıştırılan ameleden bir sürü vergilerin alınmasıdır.

Traktörlerle toprağın sökülmesi, harman makinelelerinde varını yoğunu toprak burjuvazisinin [? zulmü altında in]leyen fakir köylünün güneş altında 15 ilâ 18 (S.15) saat çalışan ziraat amelesinden, marabalarından, ırgatlardan bilvasıta ve bilâ vasıta bir sürü vergilerin toplanmasıdır.

İş ücreti amelenin iş kuvvetini yeniden istihsal edebilmesi için, tekrar çalışabilmesi için veriliyor. Halbuki amelenin ekmek parasının mukabili iş ücretinden bir sürü vergiler kesiliyor. Vergi veriyoruz, fakat verdiğimiz vergilerden bir hayır görmüyoruz. Mesele, maarif vergisi veriyoruz, çocuklarımızı okutuyoruz, sıhhiye vergisi veriyoruz, doktor ve ilâcın yüzünü görmüyoruz. Kazanmadığımız halde kazanç vergisi veriyoruz. Yol vergisini, bizi son haddimize kadar emmeği istihdaf eden zenginlerle aynı miktarda veriyoruz. Alınan vergilerden maksat, memleketi emperyalizm ve irticaa karşı müdafaa ise, bu işi biz kan ve canımızla yaptık. İrticaa geri çevirmek için kemiklerimizden manialar vücuda getirdik (s.16) Sınıf menfaatımız bu uğurda müdafaaı âmir oldukça yine yapacağız. Bundan memleketin imarı düşünülüyorsa, onu da biz nasırlı ellerimizle beraber yıpranan ciğerlerimizle yapıyoruz. Yalnız işleri güçleri hiçbir iş görmeden para alan, kafaları irticaa içinde sultanlığın yadigarı, imtiyazlı kimseleri beslemekse, aramızda tufeylilere yer yoktur.

Su halde bütün vergiler fabrikada fabrikâtorlerden, tüccar ve ticarethanelerden toplanmalıdır. Bütün vergiler müterakki vergiler şeklinde yarattığımız dağıtım gibi fazla kıymetleri, kârları, servetleri kasalarına indirilen zenginlerden, bankerlerden, patronlardan, marabahalardan alınmalıdır. On oniki saat çalışarak ölmeyecek kadar bir lokma ekmek parası alan işçiler, bu vergileri vermemelidir. Evine iki okka tuz, bir arşın basma almak kudretini haiz olmayan fakir köylüler bu vergilerden hariç tutulmalıdır. Bir koyundan iki post alınmaz, iş ücretinden vergi verilmez!

(S.17) Bugünün Şiarları

Millî burjuvazi Türk proletaryasının en azılı millî düşmanıdır.

* *

Sermayenin "emeğe" karşı hucumunu def'etmek ve mukabil hücumu geçmek, ancak teşkilâtle olur!

* *

Millî burjuvazinin inkılâpçılığı, kendisine selef olan [feodalizmi?] yıkıncaya, emperyalizmi dahilî pazarlardan kovuncaya kadardır.

* *

Her burjuva hükümeti gibi Kemalist hükümeti de Türk burjuvazisinin amele sınıfı üzerindeki hâkimiyetini devam ettiren cebir ve tazyik cihazıdır.